

Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 5

1. Marts 1913

62. Aargang

Det nye Testamentes Indflydelse paa Literatur og Historie.

Af Professor John Henry Evans i »Improvement Era«.

III.

Hvor ypperlig end det nye Testamentes literære Værdi er, saa er denne dog hovedsagelig fun Formen, Klædedragten. Det er nærmest paa Grund af de Tanker og Lærdomme, som Bogen indeholder, at den bliver holdt saa højt i Verden.

Før det første indeholder det nye Testamente de viseste Ord, som nogensinde ere blevne udtalte.

Ewald erklærede, at „denne lille Bog indeholder det bedste af al Verdens Viddom“.

„Tag Confucius' fem Klassikere“, siger Canon Farrar, „Buddhaerne, Tripitakaen, den hele Samling af Østens hellige Bøger, Platons, Aristoteles, Ciceros og Senecas Værker, Marcus Aurelius' Tanker og Muhameds Koran — Alt, hvad der repræsenterer den hedenste Verdens bedste Literatur, dens højeste Moral og Filosofi; vend dig derefter til den kristne Literatur og udsgå enhver ødel Tanke, som du kan finde hos Kirkesædrerne, Skolastikerne og Mystikerne, hos Tauler og John Bunyan, hos Hooker, Jeremy Taylor eller i Butlers Menneskets Pligter og i saavel ældre som nyere evangeliske Bøger — og medens du i alle hedenste og i mange kristne Bøger kan finde mangt og meget,

som er usfuldkomment, ja endog forstårligt, vil du ikke, hverken før eller efter Kristus, finde en eneste Værdom eller Leveregel (for ikke at nævne Religionens højere Sandheder), som ikke findes udtrykt med større Kraft og langt mere Klartid i det nye Testamente alene."

Som Exempler paa vise Utdryk anfører jeg følgende:

„Salige ere de barmhjertige, thi dem skal vi ses Barnhjertighed.“

„Vi formaa ikke noget imod Sandheden, men for Sandheden.“

„Og som I ville, at Menneskene skulle gjøre imod eder, ligesaa skulle ogsaa I gjøre imod dem!“

„Ingen kan tjene to Herrer; thi han maa enten have den ene og elste den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mamon.“

„Taler jeg med Menneskers og Engles Tunger, men ikke har Kjærlighed, da er jeg blevet et lydende Malmi eller en klingende Bjælde.“

„Frygt er ikke i Kjærligheden, men den fuldkomne Kjærlighed driver Frygten ud.“

„Dersom Nogen siger: „Heg elsker Gud“, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi den, der ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elste Gud, som han ikke har set.“

Alle disse Udtalelser trænge ind i vores Sjæle og sætte Rod.

Det nye Testamente indeholder dernæst en Beretning om det eneste virkelige Ideal, som Historien kjender — vor Herre, Jesus Kristus.

Naar vi tale om et Ideal, da mene vi Noget, der legemliggjør alt det, som vi søger at opnåa for os selv. Jesus er et saadant Ideal. Dersom vi betragte de bedste Mænds og Kvinders Liv, ville vi ikke alene her og der i deres Karakter finde Noget, som er mere eller mindre uværdigt, men vi ville erføre, at de af dem, som kjendte Kristus, saa' op til ham som et Mønster, medens de Menneskers Liv, som ikke kjendte ham, kun har Betydning i Forhold til den Udstrækning, i hvilken deres Karakterer, Opførsel og Ætringer vare overensstemmende med det, som han gjorde og sagde.

Her er, hvad nogle Mænd af forskellige Trosbekjendelser have sagt om Kristus som et Ideal. Strauss erklarede, at „Kristus repræsenterer det Ideal og den Karakter, som direkte eller indirekte maa paavirke os, og som vi maa have i Tankerne for at kunne udvise virkelig Guds frygt“. John Stuart Mills troede, at Menneskene ikke kunde leve et bedre Liv her paa Jordens end ved at leve saaledes, at Kristus var tilsreds med dem. Carlyle siger: „Der største Orpheus vandrede i Judea for atten Hundrede Aar siden. Hans himmelske Musik løb som de reneste Klokketoner, der henred Menneskernes Sjæle, og disse Melodier lyde endnu, men med tusindfoldig Akkompagnement og som rige Symfonier. De syerde vore Hjerter og rense og forædle dem.“ Saaledes er Kristus blevet Menneskelivets anerkjendte Ideal — „Menneskeslægtens Samvittighed“.

Det vilde tage for megen Plads selv i Korthed at beskrive Kristi Karakters forskjellige Egenskaber; men nogle saa Hovedtræk kunne omtales.

Kristus var ærlig. Underjøg dig selv og dine Omgivelser og se, hvor almindelig Uærligheden er i denne Verden. Vi sige Ting til vore Venner, som vi slet ikke af Hjertet mene. Vi handle uærligt og udgive os for at være, hvad vi ikke ere. Men Kristus var altid ærlig, det var en let og naturlig Ting for ham at være det.

Kristus var fornuftig. Fornuft er ikke saa almindelig, som vi somme Tider tænke. Vi udfører altid Noget, som vi vide ikke er fornuftigt. Vi klæde os usornuftigt. Det gjorde Jesus aldrig. „J' maa aldeles ikke sværge“, „Livet er mere end Maden og Legemet mere end Klæderne“, ere nogle af hans Væresætninger. Den Maade, paa hvilken han sagde, at vi kunde lære at kjende Sandheden, er den fornuftigste, der nogensinde er fremsat: „Dersom du ønsker at vide, om Læren er sand, lev efter den.“

Jesus var selvbehersket. „De fleste Mennesker forstaa saa daarligt at beherske sig, at et ganste lille Stød vil bringe dem ud af Ligevegt og forlede dem til at bruge upassende Ord og til ukristelig Opsætning. Jesus udviste en saa enestaaende Selvbehersekelse, at han under den mest ondskabsfulde Bespottelse og Haan, som nogensinde er flynet imod et Menneske, stod lige rolig og uansægtet.“

Kristus havde Taalmodighed. Han ventede roligt paa det, som skulde ske. Han var aldrig utealmodig eller hastig. Han led uden at klage. Uagtet han tidligt vidste, at han var Kristus, saa viste han dog ingen Tegn paa Utaalmodighed i de tredive Aar, der forløb, inden han begyndte sin Gjerning. Han ventede taalmodigt, til Herrens bestemte Tid kom.

Kristus var modig. Han udviste aldrig Frygt for Noget. Han havde ikke alene Mod overfor legemlige Farer, men ogsaa overfor moraliske Tilstande — og den Slags Mod er altid størst. Der fordredes Mod til at fremstille sig selv som den, han var, iblandt dem, hvem han var opvoget sammen med. Han talte, naar det var nødvendigt, frit ud til dem, som indtog høje Stillinger. Han blottede Ugudelighed og Skinhellighed, hvorsonihelst han fandt den. „Og dog gaar hans Dristighed aldrig over sine Grænser og bliver til Frækhed eller Ubetænkommehed.“

Jesus var ydmyg. Han var altid ærbødig og viste en Ærbødighed, der „bevæger sig i højere Sphaerer“. Det var ham, som lærte os: „Helliget vorde dit Navn“. En af hans første Formaninger var den, at „ære alle Mennesker“. Hans Ærbødighed for Templet og Synagogerne slog aldrig fejl. Menneskene kunde ikke friste ham til Uærbødighed, hvis de havde villet det, saaledes som de kunne med os.

Disse og mange andre Egenskaber opnaaede hos Kristus en Fuldkommenhed som hos intet andet Menneske paa Jordens, og det er dem,

som vi lige siden hans Tid have forsøgt at efterligne. De bedste Mænd og Kvinder ere de, som komme disse hans Egenskaber nærmest.

Det nye Testamente indeholder dernæst Tanker, som fuldstændigt have forandret Verdenshistorien og gjort Livet anderledes for os Alle, end det vilde have været, hvis det nye Testamente ikke var blevet skrevet. „I syv Hundrede Aar“, siger Lessing, „har det nye Testamente haft større Indflydelse paa Menneskenes Aandsliv end alle andre Bøger“.

Nogle af de vigtigste Sandheder, som dette værdifulde Bind indeholder, og som have paavirket Menneskenes Sind, ere i Korthed følgende:

Guds Faderforhold til Menneskene. Kristus var den Første, der talte om Gud som „vor Fader“. Ved første Øjekast kan det synes at være ligegyldigt, hvorledes vort Slægtskabsforhold til Gud er, eller om der i det Hele taget er noget. I Virkeligheden er det af allerstørste Betydning. Efter de hedeniske Folkeslags Begreber var Gud nærmest Udtrykket for en ydre Magt, der gjorde sig fordelagtigt gjældende i Regn og Solskin, men viste sin Grumhed og Bredde i Tordenen og Oversvømmelser. Der var ikke noget Slægtskabsforhold mellem dem og ham. Paa en Maade var han, for at benytte Carlyles Udtryk, „en fraværende Gud, der lige siden den første Sabbat har siddet ubesjæftiget udenfor Universet og set paa, at det gif“, uden at behynde sig om, hvorledes det gif. Dette er ikke Bibelens Gud. Navnet „Fader“, første Gang benyttet det nye Testamente, betyder, at Gud staar i et saadant Slægtskabsforhold til os, at han har Interesse, Rijerlighed og Bekymring for os, at han vaager over os, vejleder og hjælper os, og at han nærer enhver god Hjælelse for os, som en jordisk Fader kan nære for sine Børn, kun i langt højere Grad. Dette Forhold har ogsaa forandret vor Opførsel. Gud er os nærmere, end han ellers vilde være, og vi ere ivrige efter at behage ham.

Dette er ikke Alt. Det lille Ord „vor“ indbefatter en anden stor Tanke — Brøderskabet. „I ere alle Brødre“, er det nye Testamentes bestemte Lære. Dette er væsentlig det samme som Kravet om Lighed og Brøderskab i Politik og Regeringsform. Alarhundreder ere gaaede, før Menneskene begyndte at forstaa Meningen med denne store Sandhed, og vi ere endnu langt fra denne Tankes virkelige Scenenættelse. Det nye Testamente hjælper ikke til Klasseforskjell, baseret paa Rigdom, Race eller Blod eller nogen anden kunstig eller vilkaarlig Inddeling. Den eneste Klasseinddeling, som det anerkjender, er den, der er mellem Saadanne, som gjøre Ret, og Saadanne, som gjøre Uret. Ellers ere alle Mennesker lige i Guds Øjne.

Denne Tanke har haft en mægtig Indflydelse paa Kulturhistorien. Før Kristus og lange Tider efter var Raceforskjellen og, i Nationerne, Klasseforskjellen den fremherskende Hjælelse. Selv Føderne paa Kristi Tid betragtede Hedningerne som Hunde, man spyttede paa og foragtede. I

Vøbet af de senere Aar have vi lært, at alle Mennesker i Grunden ere ens. „Den fineſte Ræces Sindelag“, ſiger Professor Ross, „er ikke i nogen nævneværdig Grad forſtjelligt fra vort eget, og deres faakaldte Race-Gjendommeligheder vilde vi maaſte ogsaa have haft, hvis vi havde været underlaſtede de ſamme Forhold og den ſamme Udviklingshistorie ſom de.“ Saaledes bliver det mere og mere klart for os, at „Gud har gjort, at hvert Folk iblandt Mennesker bor ud af eet Blod paa hele Jordens Flade“. Som en Følge af denne Lære vil Race- og Klassenhedet med Tiden forſvinde tilligemed Krigen, der opstaar paa Grund af dette Had. Fred vil da herske paa Jordens Flade, og ethvert Menneske vil da føge — ikke sit eget, men sin Broders Belsærdf.

Endnu en Tanke, ſom er fremsat i det nye Testamente, og ſom har haft stor Indflydelse paa Menneskene, er Læren om Sjælens Udødelighed og det evige Liv. Denne Lære er i Hovedtræffene følgende: Der er en Sjæl i Mennesket, ſom var til, før den tog Bolig i et Legeme her paa Jordens Flade. Og ſom vil vedblive at være til efter Jordelivets Døbhør. Jordelivet er kun et Trin eller et Afsnit af Alandens Udvikling, da Forbindelsen med de grovere Elementer er en nødvendig Betingelse for dens evige Fremtid. Endvidere vil denne Jord, der blev stabbt for Mennesket, blive dets Fremtidshjem efter Legemets Opstandelſſe, hvor Mennesket vil vedblive at udøve Retfærdighed og gode Gjerninger og blive mere lig Gud, efterhaanden ſom det udvikles. Dette er dog ikke nøjagtigt den Form, i hvilken denne Tanke altid har paavirket Menneskene. Ikke heller vil jeg paastaa, at Udødeligheden først blev lært i det nye Testamente; thi denne Lære har i en eller anden Form levet hos alle Folkeslag, men den er i det nye Testamente udviklet og tydeliggjort ſom ingen andre Steder i Oldtidens Skrifter.

Biskop Carpenter nævner tre ethiske Grundprincipper, der danne Grundvorden for Kristi Lære, ſom den findes i det nye Testamente, og ſom have haft stor Indflydelse paa Civilisationen. De ere 1) Læren om det Gode, 2) moralſk Ansvar og Medfølelse og 3) Kjærligheden ſom den styrende Tanke, der forener de andre to Principper og alt det, ſom de lede op til.

Det er umuligt at overvurdere disse tre Princippers Indflydelse. Den stadig vogende Bestræbelse efter at gjøre det, ſom er Ret, kan føres tilbage til disse tre. „Saa længe vi ere ørlige Mennesker“, ſagde en Præsidentkandidat for nylig, „kunne vi ikke viſe Skaansel mod noget Menneske, ſom offentlig eller privat er delagtig i uretfærdige Handlinger, og et Menneske, ſom ofrer sig selv, ſit Liv for en retfærdig Sag, han dør lykkeligere, end han har levet.“ Det var det Mønster, ſom Kristus gav os for nitten Hundrede Aar siden. Halken brænder endnu. Til disse Tanker kan enhver Bestræbelse henshores, ſom gaar ud paa at forbedre Forholdene for de nedtraadte, fortrykte og ulykkelige iblandt os. ¶

have Hospitaler, Hjælper for de Sindssyge, Skoler for de Blinde og de Døvstumme er Folgen af disse tre Princippers Indflydelse paa det menneskelige Sind. Det var denne Indflydelse, der afskaffede Slaveriet i de engelske Kolonier og i de Forenede Stater. Det er Landen af disse tre Principper, der er i Virksomhed i de store Byers Hattigkvarterer overalt i den civiliserede Verden for at gjøre Livet lidt lydere for disse Kvarterers stakels Beboere. Det er den samme Land, som har lavet Love, der beskytte Kvinder og Børn, som arbejde i Fabrikker og Værksteder. Kort sagt, saa længe vi vedblive at hjælpe de Svage, de Ulykkelige og Hjælpeløse, da gjøres dette direkte eller indirekte som en Følge af de retfærdige, medførende og menneskehjærlige Principper, der saa smukt og tydeligt ere fremsatte i det nye Testamente.

Jeg har forsøgt i denne Artikel at give to Grunde, hvorför vi burde gjøre os bekjendte med det nye Testamente. Disse to Grunde ere 1) at det fra et literært Standpunkt er en Del af den største Bog i Verden, og 2) at det indeholder Tanker, der have haft større Indflydelse i Verden end alle andre. Jeg har søgt at vise, at Verdensliteraturens største Navne have utalt deres højeste Beundring for det nye Testamentes literære Form og Stil, samt at det indeholder de viseste Udtalelser, som Mennesket fjender, at det indeholder en Beretning om den eneste ideelle Karakter, som Historien fjender, at det indeholder Lærdommme om vort Slægtstabsforhold til Gud, Broderskabet, det evige Liv, at Godhed, Medfølelse og Kjærlighed ere Livets Grundprincipper, og at disse have gjort Livet, baade individuelt og socialt, helt forskelligt fra, hvad det vilde have været, hvis det nye Testamente ikke var skrevet.

Det burde nu være vor Opgave at beslutte ikke at lade nogen Dag gaa uden at anvende lidt af vor Tid til Læsning i Verdens bedste Bog.

Ere Indianerne af jødisk Oprindelse?

Angaaende dette Emne finde vi en interessant Artikel i et nylig udgivet Nummer af »The Literary Digest«. Vi tage os den Frihed at gengive den i sin Helted:

„William Penn ledte mange senere Bibelforskere ind i et nyt Spor ved at erklære, at han ansaa de amerikanske Indianere for at være de tabte Israels Stammer. Den ydre Lighed mellem de to Folk er saa slaaende, at han fremkom med følgende Udtalelse: „Naar jeg ser paa deres Børn, føres jeg ubilkaarlig i Tanken over til det jødiske Kvarter i London.“ Mr. Pastor J. Wesley Annas sagde i »Zions Herald« (Boston), at en godt underrettet Repræsentant af Moskofi-Stammen saa sent som 1889 havde svaret paa Spørgsmålet angaaende Oprindelsen til Sagnene hos hans Folk: „De ere alle i det gamle Testamente. Læs dem der, og spild ikke Tiden med at lede dem op iblandt os.“ Over-

ensstemmende med dette er en Udtalelse af Dr. W. W. Warren i hans Bog om Djibway Indianerne. Han oversatte visse Dele af Bibelen for disse Folk, og da han læste det for dem, sagde de: „Den Bog maa være sand, thi vores Førsædre have igjennem mange Slægtled fortalt os de samme Ting.“ Den her fremsatte Theori er ikke ny. „Jødisk Lexikon“ fremsætter dens Hovedpunkter uden at udtale sig om dens Troværdighed. Den Indvending, at Usstanden mellem de to Folkeslags Hjemstavn er for stor til, at denne Theori kan være sand, imødegaaar Forfatteren ved at citere Esdras Bog:

„Den (Esdras Bog) tilkjendegiver, at Jøderne efter Haugenkabet befluttede at affondre sig fra deres hedeniske Nabover og gaa til et Sted, hvor de i Fred kunde ester leve Loven, den Lov, som de havde overtraadt, og for hvilken Overtrædelse de vare blevne saa haardt straffede. Han fortæller saa, at de udvandrede til et Land, som var ubeboet og saa langt borte, at Rejsen varede halvandet Åar og maaske mere.

Denne Theori støttes yderligere af den berømte Manassah Ben Israels, som fortæller os, at Amerika og Afien, som nu ere adskilte ved Behringsstrædet, tidligere udgjorde eet Land, og at Jøderne naaede til Amerika over Land.

Naar vi til disse Udtalelsjer føje den Kjendsgjerning, at Indianernes Sagn og Legender alle gaa ud paa, at deres Førsædre kom ind i Landet fra Nordvest, da have vi tre sammenhøjede Ved i den Kjede af Sandhysligheder, der taler for Indianernes jødiske Oprindelse.“

Et endnu mere afgjørende Bevis kan tilvejebringes ved en sammenlignende Undersøgelse af disse to Folks Sprog, Religion, Traditioner og Skifte. Følgende Ligheds punkter ere omtalte:

„Indianerne vare, da Europeerne først kom til Amerika, et meget religiøst Folk ligesom Jøderne. De vare saa godt som iri for al Af-gudsdyrkelse, hvad næsten alle Oldtidsfolk ellers ere besængte med. De anerkendte kun een Gud — den store Land — og det Navn, de gavé ham, var „Ale“, det gamle hebræiske Navn for Gud.

I deres Dandje hørte man dem tydeligt sige: „Hallelujah“, eller Pris til Jah — det selv samme Ord, som benyttedes af Jøderne.

De agholdt aarlige Hester, der lignede dem, som Mojseloven forestrev. De udførte Morgen og Aften Øfringer og osrede af de første Frugter til Gud. Deres Drengebørn blevé omstaarne, og de helligholdt Løvsalernes Højtid (3. Mos. 23: 34). De havde „Fristeder“, til hvilke endog Mordere kunde flygte og være sikre.

Indianerne beregnede og inddelte Tiden paa samme Maade som Jøderne, og Året begyndte paa samme Årstid. Den samme Overtrøshnes at have gjort sig gjældende med Hensyn til deres Gravsteder, og de samme religiøse Anstuelser synes at have behørt deres Forestillinger om saavel dette som det tilkommende Liv.

Indianerne levede, ligesom de gamle Jødefolk, i Stammer under en

Høvdinges Ledelse, og deres Regjeringsformer ere næsten ens. Indianerstamnernes Samfundsorden gjør det muligt for os at forstaa nogle af de gamle Føders mystiske Ceremonier. Hvad vi nu vide om Iroquois-Indianernes Stammesamfund, forklarer meget, som tidligere var usofstaaeligt hos Israels Stamme.

Hver Stammehavde et Vaabenmærke eller Familietegn, som Regel et eller andet Dyr, f. Exempel en Hjort, en Bjørn eller en Panther. Israelerne havde ligeledes et saadant Tegn, og dette forklarer Grunden til, at Jakob, da han velsigner sine Sønner, giver Juda Tilnavnet: Løve, Dan: Slange, Benjamin: Ulv og Joseph: en frugtbar Kvist."

Vi vide meget godt, at den her fremsatte Theori bestrides og endog latterliggjøres af Mange, særlig blandt dem, der ere bange for at indrømme noget som helst, der i nogen Maade kunde benyttes som Bevis for Mormons Bogs Sandhed. Et af de øfest fremsatte Argumenter, som denne Theoris Modstandere komme med, er dette, at de tidligere Beboere af Amerika vare Afgudsdyrkere, hvilket bevises ved arkæologiske Fund. Men skal man af denne Kjendsgjerning slutte, at Indianerne ikke ere af jødisk Oprindelse, da kan man med ligesaa god Grund sige, at Føderne selv ikke ere af jødisk Oprindelse; thi det er jo let at bevise, at de i Palæstina mange Gange hensfaldt til Afgudsdyrkelse, tilbade Baal, dyrkede Molok og andre hedenske Afguder og endog foretog Menneskeoffer. Dersom Føderne kunde gjøre dette i Palæstina, er det da utroligt, at nogle af deres Efterkommere kunde hensfalde til det i Amerika?

Enhver Indvending imod Mormons Bog kan blive syldestgjørende imødegaaet, og vi have den faste Tro, at naar amerikansk Arkæologi er naaet langt nok frem til at kunne udtale sig med Sikkerhed, da vil den i alle Enkelheder bekræfte Sandheden af Mormons Bogs historiske Indhold.

Deseret News.

Lørdag den 1. Marks 1913.

God Literaturs Indflydelse.

"Søger efter Visdoms Ord i de bedste Bøger, søger Lærdom ved Læsning og ved Tro." Pagtens Bog.

Der er to Slags Mennesker i Verden: De, der læse, og de, der ikke læse. Dette synes maaske at være en mærkelig Inddeling, men den er ikke desmindre fuldt ud berettiget af den simple Grund, at der er stor Forskjel paa et Menneske, der læser, og et, der ikke læser. Læsende Mennesker ere ikke alene saadanne, som studere en eller anden Videnskabsgren,

men ogsaa dem, der læse for Fornøjelse, **Adsprædelse og Oplysning i Almindelighed.** Ved Folk, der ikke læse, menes den forbørsende store Del af Menneskeheden, som aldrig aabner en Bog uden maaesse Bibelen og Salmebogen, og som ellers Intet læse uddover Dagbladenes Sensationsnyheder.

Hvori bestaar nu Forskjellen mellem et læsende og et ikke-læsende Menneske? Dersom alle andre Ting ere lige, da er den Læsende saa langt forud for den anden, at ingen Sammenligning er mulig. Lad os tænke os, at begge disse to Personer ere Arbejdere med samme Skolegang og øvrige Livsforhold og med samme Indtægter. Den ene har fra sin Ungdom af benyttet nogle Kroner af sin Øon hver Maaned til Bøger, og om Aftenen eller i andre ledige Øjeblikke læser han i disse, medens den anden maaesse benyttede disse Kroner til Spiritus og Tobak eller satte dem i Sparekassen (?). Maar han kommer hjem om Aftenen, ser han Bladet igjennem, diskuterer den sidste Selskabskandale eller Mordhistorie med sin Hustru og gaar saa i Seng.

Eftersom Narene gaa, ville disse to Menneskers Livsforhold forme sig yderst forskelligt. Et stort Svælg aabner sig mellem dem, og det bliver stadigt større. De arbejde begge og tilvejebringe derved Livets Nødvendigheder, men medens den ene kun opholder Livet, har den anden lært baade at op holde Livet og at leve Livet. Mange Mennesker trodesværre, at Livet kun bestaar i at arbejde, spise og sove, medens Sandheden er, at vi skulle arbejde, spise og sove for at kunne nyde Livet. „Menneskene ere til, for at de kunne nyde Glæde.“

Den læsende Arbejder har en lille Boghyldé med nogle sjønsomt udvalgte Bøger om Astronomi, Naturens Kræster, Plante- og Dyreliv, nogle gode Forsatteres Fortællinger, der skildre Livet og Menneskene, samt nogle inspirerede Digteres sjælsopløstende Poesi, og disse Bøger have aabnet en ny Verden for denne Mand, Nej, ikke en ny Verden, men Verden — Livet. Han har lært at leve Livet; han har begyndt at gjøre det første Skridt henimod det Maal, som en alvis Fader sendte ham til Jordens for at naa. Han kan gaa ud i Guds frie Natur og glæde sig over fuglenes Sang og Blomsternes Dust og Farvepragt. Stjernes Flugt, Bindens Sus i Trætoppene og Bækens Rislen faar Bethydning for ham; han forstaar dem og føler, som om Gud talte til ham gjennem dem. Han kan gaa ud i Nattens Stilhed og betragte Stjernekrimlen, og hans Sjæl fyldes med hellig Ørefrygt, thi for ham ere Stjernerne ikke blot lysende Punkter, men det er Verdener, Menneskeheder, der drage forbi hans Øjne. Bøgerne have aabnet hans Blik for Verdensaltets Storhed og Pragt, og en ubeskrivelig Følelse gjennemstrømmer ham, hver Gang han betragter Himlen i de sjonne, stjernelære Mætter. Denne Følelse er mere sjælsudviklende, herlig og attraktivendig end al Verdens Guld og Øre. Den, som kan betragte Naturen,

Livet og Verdensaltet paa denne Maade, han har lært at leve Livet. Han er ikke blot en Maskine, der arbejder for at holdes i Gang og holdes i Gang for at arbejde, men han arbejder for at leve, „for at nyde Glæde“. Han er aandelig rig, men den anden — o, saa uendelig fattig!

En berømt Maler udstillede en Gang et pragtfuldt Landskabsbillede. En Dame stod hensunken i Beundring foran det, og Kunstneren spurgte hende, hvad hun syntes om det. „Det er vidunderlig smukt“, sagde hun, „men saadanne fine Farver har jeg aldrig set i Naturen.“ „Det er meget muligt“, svarede Maleren roligt. „men vilde De ikke ønske, De fikke se dem.“ Den, som holder af at læse og benytter ledige Øjeblikke til denne Nydelse, vil komme langt forud for sine Kammerater med Hensyn til alt det, der gjør Livet værd at leve, selv om han ikke til at begynde med var bedre udrustet end de andre. Læsning af den rette Slags forøger vor Videns, udvikler Sjælen, sylder Sindet med gode, ædle Tanker,aabner Blifket for Livets og Naturens Betydning og bringer os nærmere Gud.

Bøger børde dersor udgjøre en vigtig Del af Bohavet i ethvert Hjem, især hvor der er Børn; thi det er af yderste Bigtighed, at disse lærer at skatte god Literatur, før de komme ud i Verden. Bøgerne burde vælges med Smag, ikke med Hensyn til Indbinding og Udstyr, men med Hensyn til Indhold, og ingen Bog, som ikke er absolut moralst, oplysende og god i dette Ords literære Betydning, burde indsøres i Familiefredsen. Der er en Uendelighed af gode Bøger til meget billige Priser, men der er ogsaa mange daarlige, og det er desværre disse sidste, der læses af unge Mennesker fra Hjem, hvor Bøger ere en ukjendt Luxus. Dersom Barnet har været vant til at høre sin Fader eller Moder læse højt i de stille, hyggelige Aftentimer før Sengetid i en eller anden god Bog, og det vojer op i et Hjem, hvor der er Adgang til god Literatur, da vil det aldrig føge Adspredelse i saadan Lekture som „Revuen“, Nick Carter Romaner og lignende Tøjeri.

Mange Mennesker, som ikke selv have Læselyst, tillade ikke deres Børn at læse Skjønlitteratur, men Resultatet er, at de læse alligevel, men noget, som er skadeligt. I Stedet for at forbyde dem at læse, burde deres Læselyst ledes ind i det rette Spor, saaledes at den kan blive en Belsignalise for hele Livet. Dette kan gjøres ved at anstaffe nogle Bøger af den rette Slags og vaa alle Maader opmuntre og styrke Børnenes Lyst til Læsning. Husk paa, at de Bøger, som Barnet læser, hjælpe til at forme dets Karakter og hele fremtidige Liv. „Sig mig, hvad du tænker, saa skal jeg sige dig, hvad du er — sig mig, hvad du læser, saa skal jeg sige dig, hvad du tænker.“ Med andre Ord: Det, vi læse, betegner, hvad vi ere.

Henry Ward Beecher siger: „Bøger ere ikke bestemte til at være

Møbler, men der er dog intet Møbel, som mere fuldstændigi møblerer et Hüs. Den farveligste Række af Bøger, som Shirting eller Papir nogenfinde dækkede, er et større Tegn paa Dannelse end den smukkeste og kostbareste Buffet. Giv os hellere et Hjem, forsynet med gode Bøger end med smukke Møbler. Begge Dele, dersom du kan, men først og fremmest Bøger."

Med den Forstaelse af Livet her paa Jordene, som Evangeliet har givet os, burde vi som et Folk være Elskere af god Literatur. Alt, hvad der er sandt, edelt og godt, tilhører Evangeliet, men hvor meget af dette mangle vi ikke endnu? Vi tro, at al Oplysning og Kundstab gaar med os, naar vi forlade denne Tilværelse. Vi tro, at det større og ædlere Sjn paa Livet og Tilværelsen, som vi gjennem Læsning have erhvervet, vil skaffe os en tilsvarende højere Stilling i Himlens Sale; thi det, der gjør Livet her paa Jordene skjønnere, bedre og mere værd at leve, det vil ogsaa bringe os Lykke i det næste Liv.

"Hvilke som helst Principper paa Intelligenzens Omraade vi er holde i dette Liv, ville komme frem med os i Opstandelsen. Og om et Menneske, formedelst sin Flid og Lydighed vinder mere Kundstab og Intelligenz end en anden i dette Liv, saa vil Fordelen i samme Forhold være paa hans Side i det tilkommende Liv." (Pagtens Bog.)

J. S. H.

Forsarkonferencerne

ville i Aar blive afholdte som følger:

Aarhus	den 29. og 30. Marts
Aalborg	" 5. " 6. April
København	" 12. " 13. do.
Kristiania	" 19. " 20. do.
Trondhjem	" 26. " 27. do.
Bergen	" 3. " 4. Maj.

Jødernes Indsamling.

Af F. H. Gaftmond i »Millennial Star«.

"Og det skal ske paa den Dag, at Herren atter, anden Gang, skal udstrække sin Haand til at forhverve sig det overblevne af sit Folk... og samle Judas adspredte fra Jordens fire Hjørner". Es. 11: 11, 12.

I Løbet af de sidste 70 Aar er der blevet udført mere i Retning af Jødernes Indsamling end i alle de atten Hundrede Aar siden deres Adspredelse. De Uvidende kunne spotte og sige, at Jøderne ere i samme Stilling nu, som de vare for Hundrede Aar siden, men Kjendsgjernin-

gerne have en ganske anden Historie at fortælle til dem, som studere og undersøge Forholdene.

For 70 Aar siden havde Jerusalem, det forjættede Lands Hovedstad, 24,000 Indbyggere, af hvilke kun 4000 vare Jøder. Nu har Byen en Befolkning, der tæller over 100,000, af hvilke 80,000 ere Jøder. Dette betyder, at Jerusalem nu igjen, for første Gang i atten Aarhundreder, er en jødisk By. I denne By alene er der over Hundrede jødiske Skoler, og Synagoger opføres allevegne. Forberedelser blive gjorte til et stort jødisk Universitet. Fra at være en gammel, brøbstædig Landsby bliver den forvandlet til en Verdensstad. Et ypperligt Sporvejs-System er paabegyndt. Moderne amerikanske Damptromler forandre de krogede, støvede Veje til smukke Boulevarder. En Byggegrund til en stor, elektrisk Kraftstation er maalt op ved Jordan. Byens Porte staa nu aabne og ubenyttede, og Tusinder af Mennesker bygge udenfor Murene lige saa vel som indenfor. I Dag er det Jøderne tilladt at opholde sig paa deres egen Tempelplads, noget, som har været dem nægtet i 19 Aarhundreder; ja, hvis en Jøde havde vovet sig ind paa dette Sted for blot to Aar siden, vilde han være bleven skudt ned af en tyrkisk Soldat.

I Jaffa, Tiberius, Safed, Carmel og mange Byer i det forjættede Land findes der nu Jøder i Titusindvis. Deres blomstrende Kolonier naa lige fra Dan til Beershaba. Tusinder rømme hvert Aar fra Persien, Rusland og andre mod Jøderne ildesindede Lande, og de finde et Tilflugtssted i det hellige Land, medens ethvert Skib fra Odessa har Hundreder af dem ombord. Store Pengesummer sendes aarligt, baade fra De forenede Stater og Europa, til Palæstina, for hvilke der opføres Beboelseshuse, Skoler, Hospitaler osv. Mange Selskaber, Foreninger, ja endog „Ringe“ ere blevne oprettede, alene med det Formaal at transportere de fattigere Klasser og bringe dem til et bedre Hjem. Hundreder af velhavende Jøder have sat sig for at saa saadanne Kvarterer som Ghetto i New-York og Jødekvarteret i London afflascfede ved at flyttes disse Indvaanere til Palæstina og give dem bedre Vilkaar og Omgivelser. Igjennem en Række Forordninger af Ulema-Regjeringen er der i Lovbet af de sidste saa Aar igjen blevne indført Religionsfrihed i Palæstina. Ungtørkernes Parti tilbød fornylig de jødiske Flygtninge et stort Stykke Land til Opdyrkning i Euphrat-Dalen i det forjættede Land.

En Fritænker eller Gudsornægter, som læser dette, vil maa ske fige, at Gud ikke har haft noget at gjøre med disse Ting, men at det alt sammen er Menneskeværk. Lad os tilføje endnu nogle Kjendsgjerninger. Lige fra denne „Indsamlings“ Begyndelse for 70 Aar siden har den aarlige Regnmængde tiltaget saaledes, at den i Dag er dobbelt saa stor, som den var for 40 Aar siden, og udgjør fra 18—25 Tommer om Aaret — mere end hvad London eller Berlin har. Mange af de Brønde, som i Aarhundreder have været tørre, give nu igjen Vand. Artesiske Brønde

blive borede i alle Dele af Landet, og rent, sundt og velsmagende Vand vælder nu frem over den før saa øde og usrugbare Jord. Nye Arter af Faar og Køvæg trives forbausende godt, og Ejerne af dem blive vel-havende. Jordens Verdi er steget til det fivedobbelte. Millioner af Vin-ranker og Hundred-Tusinder af Frugtræer ere blevne plantede. Store Oliven-, Figen-, Appelsin- og Morbær-Plantager give allerede stort Udbytte. Firsindstype Procent af de Citroner, som i Hvor indførtes til England, kom fra det hellige Land. Ved Hjælp af de næste videnskabelige Methoder avles der nu Sæd med stort Udbytte. Mange jødiske Studerende opholde sig i forskellige Lande for at undersøge Landbrugsmethoder, kunstig Vandning, Frugtabl, Agerdyrkning osv., og Resultaterne af deres Undersøgelser blive benyttede i deres eget Land.

Enhver fordomsfri Person, som vil sammenligne vore Dages Jødæa med det tørre, solbagte Ørkenland for 70 Aar siden, vil saa en levende Følelse af, at Forbandelsen over Landet er hævet, og at Profeterne gaa i Opfyldelse lige for vore Øjne. Jødiske og kristne Sekter allevegne betragte denne Indsamling med Interesse. Selskaber blive organiserede i alle Lande for at studere disse Forhold og sammenligne dem med kommende Begivenheder. Den religiøse Verden anerkjender denne Bevægelse som en Udsoldelse af Guds Kraft, men hvor mange af disse Mennesker læse nogensinde: „Den Herre, Herre, gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne“ (Amos 3: 7), og tænke over, hvem den sidste Dages Profet kan være, eller spørge om, hvorfor Jødernes Indsamling finder Sted i vore Dage i Stedet for paa et hvilket som helst andet Tidspunkt i de sidste 19 Hundrede Aar? Hvorledes gaar det til, at Regnmængden tiltager, og at Landet velsignes efterhaanden som Indsamlingen finder Sted? Havde Herren en be-myndiget Tjener paa Jorden, i disse, de sidste Dage, gjennem hvilken han kunde hæve Forbandelsen over dette Land ifølge Forjættelsen? Svaret paa disse Spørgsmaal er et Bidnesbyrd til de Sidste-Dages Hellige om deres Kirkes Guddommelighed, og det er et Bidnesbyrd til hele Verden, at Gud har giengivet sin Myndighed til Jorden.

Bed en Generalkonference, afholdt i Nauvoo, Illinois i De forenede Stater, den 6. April 1840, bleve Apostlerne Orson Hyde og Hyrum Page kaldede af Joseph Smith, den Højestes Profet, til at gaa til Jerusalem og indvi Landet til Jødernes Indsamling. Hyrum Page naaede ikke at overskride De forenede Staters Grænser. Apostel Hyde derimod udførte det ham paalagte Arbejde alene. Det var en vanskelig Mission, thi det Land, han gik til, var ham fremmed i alle Retninger, og hans Rejse begyndte „uden Pung og Taske“. Et Brudstykke af et Brev til P. P. Pratt, dateret Alexandria den 22. November 1841, vil give vore Dages Missionærer en Ide om, hvad Gjenvordigheder betyder: „Borherre veed, at jeg har haft en haard Tid“, skriver han, „og

døjet meget, men jeg har Grund til at være ham taknemlig for, at mit Hælbred er godt for nærværende... Heden er næsten uudholdelig og har været det paa hele Turen gjennem Serbien. Jeg har ikke Tid til at fortælle Dem, hvor mange Dage jeg har tilbragt paa Søen uden Føde, eller hvor mange Snegle jeg har spist; men dersom jeg havde haft rigeligt af dem, vilde jeg have klaret mig temmelig godt" o. s. v.

Lørdag Morgen, den 24. Oktober 1841, før Daggrød, forlod denne ydmige Apostel Jerusalem og steg op paa Olivbjerget for at udføre den Mission, hvortil han var kaldet, nemlig at indvi det hellige Land til Fødernes Indsamling. Jeg vil her give nogle Brudstykke af Indvielles-bønnen; som paa en saa vidunderlig Maade ere blevne opfylde. „O, Herre, din Ejener har været lydig til det himmelske Syn, som du gav ham i hans Hjemstavn. Under din beskyttende Arms Varetægt er han naæt til dette Sted i Sikkerhed for at hellige og indvi dette Land til dig, til Indsamlingen af det Tiloversblevne af det adsprede Juda... O, Herre, i din elskede Sons, Jesu Kristi Navn, beder jeg dig at borttage dette Lands Øde og Uprungbarhed. Lad levende Vandbække bryde frem og vande den tørstige Jord. Lad Vinstokken og Oliventræet frembringe deres Frugter i fuldeste Maal, og lad Figentræet blomstre og bære Frugt. Lad Landet blive overordentlig frugtbart, naar dets retmæssige Arvinger tage det i Besiddelse. Lad det igjen frembringe i Overflodighed af Jordens Goder, hvormed dets tilbagevendende Børn kunne møettes, naar de komme hjem i Ydmighed og Sagtimodighed. Lad Skyerne udgyde Rigdom og Belsignelse over Landet, og lad Markerne smykkes med gylden Sæd. Lad Kvæget trives og formeres i Bjergene og paa Bakkerne. Lad din store Kjærlighed gjennemtrænge og overvinde dit Folks Bantro, at de maa føge tilbage til dette Land ifølge dit Ord... Lad Nationernes store Skibe bringe dem hertil fra langtbor- liggende Egne" o. s. v.

O, hvilken Betydning den Bøn dog har, og hvilken Ydmighed den tilkjendegiver hos den bemyndigede Herrens Ejener, som utalte den! Den Bøn er optegnet i Himlen saa vel som paa Jorden, hvilket dens Opfyldelse lige for alle Nationers Øjne beviser. Den Bøn giver Svar paa ethvert Spørgsmaal, som kan stilles med Hensyn til Fødernes Indsamling i vore Dage. Den er et Bidnesbyrd til hele Verden om Sandheden af det gjengivne Jesu Kristi Evangelium og den guddommelige Myndighed, der hviler paa Guds Kirkes Vedere, den Kirke, som Verden har givet Øgenavnet „Mormonisme“. Til Trods for dens Upopulæritet og Modgang vil Verden dog til sidst erkjende, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er det Middel, som Gud har benyttet til Udførelsen af sine Hensigter blandt Menneskene i disse de sidste Dage.

Tobak og Te.

En Skribent i Londons »Pall Mall Gazette« omtalser Englands Mangel paa Evne til at gjøre sig gjøldende ved de olympiske Lege i Stockholm, og han siger, at Aarsagen til, at Englænderne ikke i syssist Kraft kan maale sig med de bedste i Verden er Tobak og Te.

Han fremstiller den moderne unge Englænder som en Dagdriver og Vediggjænger. Han hverken leger eller arbejder haardt. Hans Østre gjøre alt Arbejdet. „Gaa ned ved Floden“, siger han „paa en af disse smukke Eftermiddage, og du vil se mange Lyftbaade, roede af smidige og bararmeude Jomfruer, der bruge Alerne med Energi. Paa Bunden af Baaden, mageligt henslængt paa bløde Puder, ligger den unge Mand med sin brandgule Sportshue, sit spraglede Slips og sine stribede Strømper, rygende den evindelige Cigaret, og med lige netop saa meget Liv i Kroppen, at han kan lade sig mærke med, at han begynder at længes efter sin Te“. „Det unge England“, tilføjer han, „svækkes og afkastes af Tobakken og Tepotten“.

Vi ere bange for, at der er en hel Sandhed i dette, og Ulykken er ikke alene i England. Brugen af Tobak i dens forstjellige Form tager ogsaa til i de Forenede Stater i en foruroligende Grad, og den vil tiltage saa længe det betaler sig saa godt at forhandle den. Det er i Sandhed mærkeligt, at der er flere Penge at tjene ved Forhandlingen og Fabrikationen af saadanne Ting, som virke ødelæggende paa Menneskeslægten, end der er ved dem, der tjene til Menneskets Opbyggelse, Forbedring og Frening.

Bismanden sagde: „Som en Mand tænker, saaledes er han.“ Det er ogsaa sandt, at saaledes som han er, saaledes tænker han. Den unge Mand, der modtager sin Inspiration fra Giftstoffer, vil ogsaa have giftige Tanker. Han kan ikke bevare Sindet og Sjælen rent, naar han tilslør sit Legeme. „Den, som drinker Spiritus, tænker Spiritus“, er et Udtryk, som tillegges Dr. Johnson. Dette er blot en fortære Maade at fremstætte den Kjendsgjerning paa, at et Menneske, som er blevet en Slave af en eller anden Vane, ikke længere duer til den Gjerning, som det er hans Lod at udføre i Verden. Hans Sind er andetsteds. Vi citere det følgende fra ovennævnte Artikel i London-Avisen og aubesale det til nøje Overvejelse af saadanne unge Mand, der have en Higen efter at komme frem i Livet:

„Cigaretten roses for dens „beroligende“ Indflydelse. Hvorfors i al Verden skulde en ung Mand trænge til Beroligelse? Hvad der virkelig skeer er, at Tobakken virker slappende paa Mundens og Halsens Muskler og saar Hjertet til at slaa hurtigere end sædvanligt. Denne stimulerende Indflydelse følges af en Tilbagevirkning; Hjertevirksomheden bliver lang-

komme og Rygeren er „beroliget“. — Det vil sige, en Følelse af Slappelse eller Træthed kommer over ham, og denne vedbliver maaſſe til han tænder en ny Cigaret. Saalænge Tobakken virker, er han doven, uden Vif til legemlig eller aandelig Anstrengelse, men oplagt til i No at kunne drømme eller gruble. Naar denne Proces gjentages thve eller tredive Gange om Dagen, da har vi et Menneske, som er mere eller mindre udmattet, mere eller mindre sløvet og utilregnelig hele Tiden. Hvorledes kan en Mand i denne Tilstand gjøre sig gjældende paa Jordetsbanen? Hvorledes kan han være i Stand til at bestaa i det moderne Handelsslivs Kamp? Hvorledes kan han med ubøjelig Kraft tage fat paa intellektuelle Studier eller sætte sig ned med sine Bøger — ligesom Brownings Gramatiker, „grum en Drage?“

Vi have i disse Dage hørt saa mange fortællelige Foredrag om Krigens forærvelige Følger blandt Nationerne. Dr. Jordan har fremstillet dette Emne for os paa en saadan Maade, at vi føle os overbeviste om dets Bethydning og af Sandheden i hans Argument. Nu trænge vi til en dygtig Videnskabsmand, en god og samvittighedsfuld Lærer, der kan oplyse de unge Mænd og Kvinder om de uundgaaelige Følger af den vanemæssige Brug af narkotiske Nydelsesmidler og disseſ Indvirkning paa Legeme og Vand. Vi trænge til Nogen, som med Eftertryk kan paavise, at naar Krigens Dæmoner dræber deres Tusinder, da ere de onde Vænder, som frigjøres, naar Propperne knalde og den giftige Røg stiger op i hvirvlende Skyer, ansvarlige for Titusinders Død.

Deseret News.

Dødsfald.

N. C. Holst. Ældste N. Claudius Holst afgik ved Døden i Brigham City den 27. December 1912. Broder Holst blev født i Brigham City 1888 og virkede som Missionær i Skandinavien fra November 1909 til Januar 1912. Han arbejdede i Aarhus Konference, dels i Odense Gren og dels som Sekretær for Konferencen. Han var en trofast og udkjær Herrens Ejener, der havde mange Venner blandt Søſlende og Fremmede, og var elsket af Alle, som kendte ham.

Indhold:

Det nye Testamentes Indflydelse paa Literatur og Historie	65	Høørselskonferencerne	75
Ere Indianerne af jødisk Oprindelse? 70		Jodernes Indsamling	75
Redaktionelt:		Tobak og Te	79
God Literaturs Indflydelse	72	Dødsfald	80

Afgivet og forlagt af Martin Christopher, Korsgade 11, København N.

Truket hos F. E. Bording (B. Petersen).